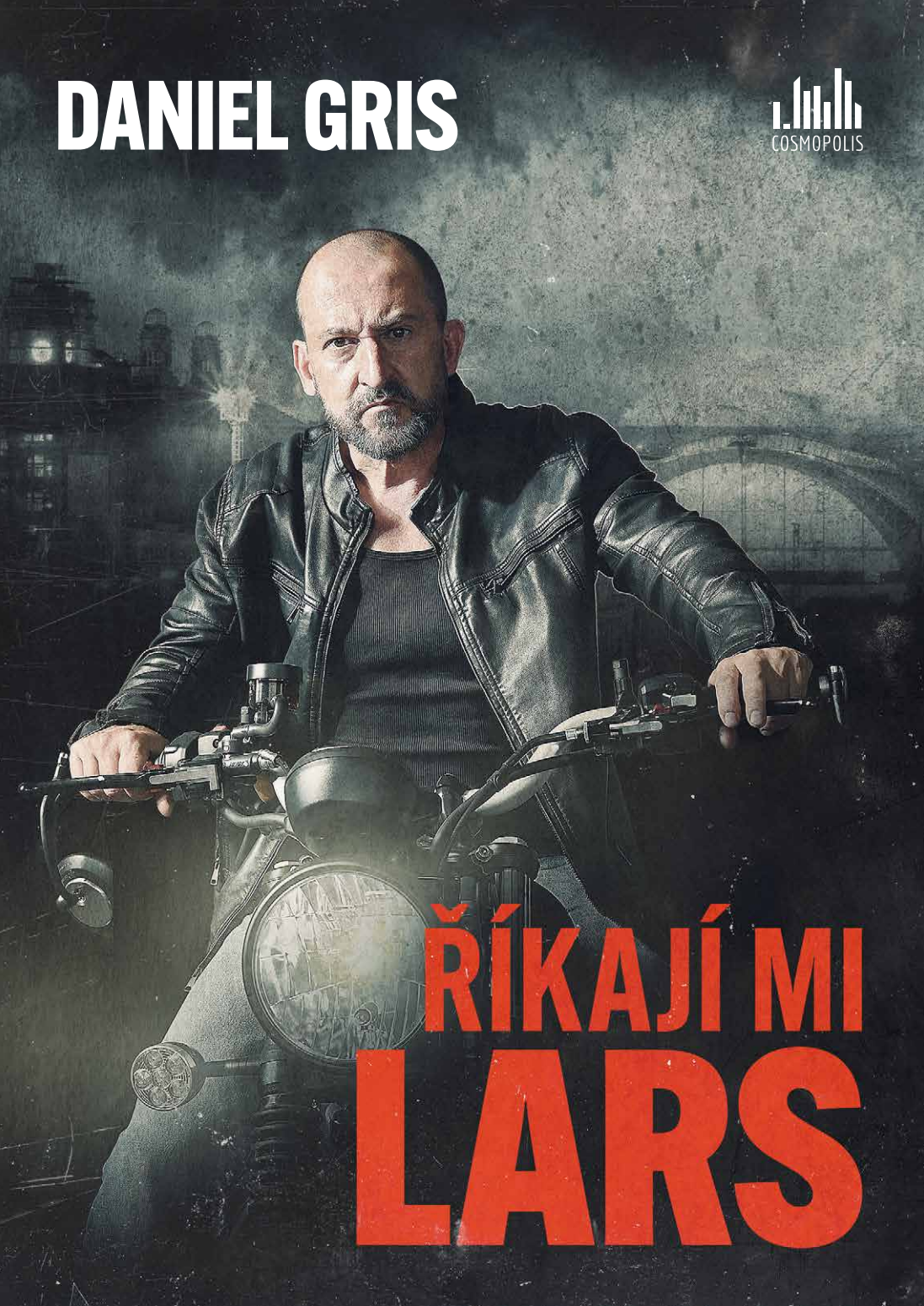
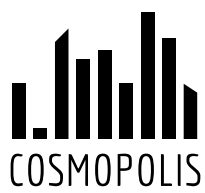

DANIEL GRIS

COSMOPOLIS

ŘÍKAJÍ MI
LARS

DANIEL GRIS

**ŘÍKAJÍ MI
LARS**

© Grada Publishing, a. s., 2026

© Daniel Gris, 2026

Cover photo © Dorian film

ISBN 978-80-271-5739-6

KAPITOLA PRVNÍ

SKLADIŠTĚ

Chtělo by to něco vymyslet.

Stojím v šeru, vzduch je nabitéj elektřinou a já koukám na tři postavy choulící se na starejch a rozvrzanejch židlích. Tři lidi, se mnou vlastně čtyři. Čtyři osudy, momentálně navzájem propletený tak, že by se v tom nevyznal ani drahej psychiatr. Natož poldové, který proto ani nemá cenu volat. Pátá osoba chybí, ale právě ona je důvod, kvůli kterýmu jsem tohle naše malý rendez-vous svolal. Ačkoli *svolal* možná není to pravý slovo, protože kdybych měl čekat, až se milostivá společnost uráčí, uhryžu si nehty nudou. Naštěstí dokážu bejt přesvědčivej.

Přejíždím je očima. Chápkovi uprostřed se říká Boxer a jako jedinej má kromě rukou svázaný i nohy. U něj to byla nutnost, protože toho bych jinak neuhlídal. Umí to s bouchačkou i nožem, má za sebou armádní výcvik a v životě už několik ran rozdal. I schytl, což mu jde vidět na ksichtě, takže když na něj koukám, skoro jako bych se díval do zrcadla. Je mu kolem čtyřicítky, má krátký hnědý vlasy, pod nima hustý obočí a ještě o kousek níž pichlavý oči, kterejma by mě zrovna teď

nejraději zabil a stáhnul z kůže. Anebo stáhnul z kůže a zabil až pak, ale to jsou nuance, kterejma se začnu zabývat, teprve až budou aktuální. Na tváři má zaschlou stružku krve, táhne se mu přes pravej spánek a končí v jeho pečlivě zastřižených vousech. Vídal jsem ho už dřív, ještě v odrbanejch džínách, maskáčový bundě a s mastnejma vlasama. To bylo jeho pravý já, ovšem teď si najednou začal hrát na manekýna. Jenže když chodíte častěji na manikúru než tahat železo, nějak se to projeví. Proto taky tady teď sedí s poutama na rukou, zatímco já můžu v klidu přemejšlet, co s ním.

Co s ním a taky s těma dvěma dalšíma. Po pravý ruce má dědka v obleku v ceně mýho auta, uhlazenýho seladona, díky kterýmu to všechno před pár tejdny začalo. Teda hlavně kvůli jeho prachům, ale to snad nemusím vysvětlovat. Rachitickej páprda, kterej se snaží vypadat o dvacet let mladší, proto má plnou hubu krásnejch novejšch zubů, třikrát tejdne je na solárku a obden si dává lekci spinningu. Tu raději pod dohledem trenéra, ať mu má kdo zavolat záchranku, kdyby to s ním náhodou seklo. Opálenej a vrásčitej realitní magnát, kterej si vozí zadek v Mercedesu S-Klasse a přitom se modlí, aby se mu pod rukama tyhle koně nesplašily. Jenže když stěží zvládá nadupaný auto, jak ho mohlo vůbec napadnout, že zkrotí mrchu Bonnie?

Mrchu, která sedí právě teď jen malej kousek od něj.

Sjíždím ji pohledem. Sotva třicetiletá bohyně, v jejíchž očích byste se utopili. Pokud byste se k nim přes hrudník vůbec dostali.

Vzpomínám si na jedno z našich prvních setkání.

„Co jste vlastně zač, Larsí?“

„Já? Já jsem anděl. Jen jsem nějak naštvál pánaboha a ten mě skopnul sem dolů na zem.“

Už ani nevím, co tenkrát odpověděla. Ale ono u týhle ženský taky nejde o to, co říká, ale jak to říká. Když totiž promluví, zvedají se vám z jejího hlasu chlupy na rukou. A většinou nejen ty. Může se ptát, jak se máte, popisovat cestu z parkoviště anebo se bavit klidně jen o šunkový bagetě, ale vy ve všech těch slovech dokola slyšíte stejně jen tu jednu jedinou větu...

„Mohl bys mě najít u sebe v posteli... kdybys na to měl...“

Tak přesně tohle slyšíte. A ona ví, že to slyšíte. A vy víte, že ona ví. Jenže na ni nemáte.

Ovšem náš seladon na vedlejší židlička na ni měl, a proto ji v tý své posteli našel. A když po třech společnejch nocích téměř kolaboval, zatímco ona se sotva rozehřívala, osvítil ho zřejmě potouchlej duch svatej a nakukal mu, že zkrotit tuhle kobylku bude snadný právě tak, jako přikoupit další činžák.

A někdy v tý chvíli se rozjel celej tenhle příběh, jehož finále máme zatím pořád ještě před sebou.

Koukám na tu bestii s našlapaným hrudníkem a přitom si uvědomuju, že i v týhle chvíli to na mě zkouší. Pohled má jako reklamu na psí útulek, přitom si ale špičkou jazyka jen tak mimochodem přejíždí po horním rtu a zpod dlouhejch řas pozoruje, jestli to se mnou něco dělá. A ono dělá, jako pokaždý, ovšem zrovna teď jsme tady kvůli daleko vážnější věci.

Jeden z těch tří je prolhaná prospěchářská ultramegasvině, druhý je v jeho vleku a třetí lže prostě jen proto, že to s pravdou nikdy nikam nedotáh. Jenže já nevím, kterej z nich je kterej. A to se dozvědět musím, protože bez toho, abych si mezi nima udělal jasno, Golda nikdy nenajdu.

Svýho kámoše Golda.

Golda, jehož manželka mi promáčela rameno uštvanéjma slzičkama. Golda, jehož děti postávaly opodál jako oukropečci a čekaly, co strejda Lars vymyslí. Golda, se kterým jsem se kdysi dávno seznámil při fasování našich prvních policejních uniform.

Takže tady teď stojím, přejíždím pohledem dědka, nagelovaného bouchače a prsatého vampa a přemejšlím o tom, jak rozlousknout rovnici o třech neznámejch.

Nakonec si odkašlu a pak jim řeknu, co jsem vymyslel.

„Každýmu z vás teď prostřelím koleno. Jinak se fakt nikam nedostaneme.“

Devětadevadesát rad ze sta, který mi dal můj nebožtík táta, se točilo kolem ženskéjch. Ta poslední se ale týkala toho, jak si nejlíp zjednat respekt.

„Nikdy nevyhrožuj ničím, co nejseš schopnej doopravdy udělat. To pak budeš jen pro srandu.“

A já pro randu bejt nechci. Teď a tady ze všeho nejmní.

Z pouzdra na opasku proto vyndávám svůj otrískanej revolver značky Ruger.

— — —

Možná byste chtěli vědět, co jsem zač. Tak jako to chtěla vědět Bonnie. Ta, který jsem odpověděl, že jsem anděl.

Žádnej anděl nejsem. A nebyl jsem jím ani kdysi dávno v uniformě. Tehdy vlastně nešlo o nic jinýho než o deset zbytečných let, který jsem zabil tím, že jsem se snažil zavděčit tátovi. Policejní legendě, která si mě neuměla představit jinak než jako pokračovatele rodinný tradice. Zákon chránil on, jeho otec i otec jeho otce, a já proto dostal první uniformičku přibližně ve stejný době jako moji vrstevníci mičudu. Proto asi taky nemám žádný kamarády z dětství.

Ve dvaceti jsem se dal ke sboru, a jestli na mě byl táta někdy doopravdy hrdej, tak šlo právě o tenhle okamžik. Když mě o deset let později vyhodili, byl naštěstí už pod hlínou na hřbitově. Říkám *naštěstí*, protože ta ostuda by pro něj byla horší než smrt. Přitom jsem tehdy ani neudělal nic tak hroznýho, jen jsem svému veliteli řek, že nemá koule. A že by si jeho stará někoho s koulema zasloužila. A že bych za ní i zašel, ale když si představím tu frontu, kterou bych na ni musel vystát...

Tenkrát jsem to možná kapku přehnal, ale není se co divit, měl jsem v krvi pár promile z předchozí noci. To mi ovšem došlo až ve chvíli, kdy jsme se s mým drahým šéfem drželi za klopý. Mě vyrazili okamžitě, jeho asi o rok později, když se nečekaně vrátil domů a ve svý paranoie tam seřezal chlapa, kterej k nim přišel jenom opravit sporák.

Když jsem tehdy odevzdal pistoli a odjížděl s propouštěcíma

papírama v kapse, cejtíl jsem se, jako by mi někdo přimontoval křídla, který jsem předchozí roky měl někde v zastavárně.

Najednou jsem žil.

Moh jsem si dělat, co se mi líbí, kdy se mi to líbí a kde chci. Nemusel jsem poslouchat rozkazy, přikyvovat každý kravině a předstírat loajalitu. Moh jsem poslat do hajzlu každého, kdo mě naštvál, a taky jsem si to patřičně užíval. Moh jsem konečně bejt Larsem. Byl jsem sám za sebe, a ne jen za poslušného panáka, nejdřív v uniformě a pak s odznakem detektiva. Jo, to byl vlastně tátův druhej splněnej sen. Když jsem za ním jednou přišel v civilních hadrech do kanclu a vedle jeho odznaku plácnul ten svůj. Detektiv kriminálky. Bože, ten byl pyšnej. Celej den mě vodil od jednoho kolegy k druhýmu a všem mě strkal pod nos.

Podobným způsobem jsem pak během následujících let poznal většinu poldů v tomhle městě. Později mi všichni na jeho pohřbu při kondolencích připomínali, ať se na ně kdykoli s čímkoli obrátím. A já to dělám, dnes ještě častěji než dřív. Kouzlo synka policejní legendy funguje, jak má. Takže díky, táto. Víím, že bys asi nebyl spokojenej s tím, čím se zrovna teď žívím, ale ber to tak, že nedělám žádný špatný věci. Aspoň ne podle mýho svědomí. A vychovával jsi mě ty, na to nezapomeň.

Jmenuju se David Scholl. Ale pochybuju, že to jméno v tomhle příběhu ještě někdy padne. Téměř nikdo mě pod ním totiž nezná, pro všechny jsem Lars. Zeptejte se v mý branži na Lar-se a každej vás okamžitě pošle za mnou. Když o mně někdo

mluví, tak jako o Larsovi. Oslovují mě tak lidi, kteří mě vidí poprvý, stejně jako i ti, co mě znají z dřívějšíka. Nejspíš by mi tak teď říkala i máma, jenže ta zemřela, když mi bylo dvanáct, a v té době jsem byl pro své okolí ještě malej Davídek.

Lars jsem totiž až od svých patnácti, kdy jsem objevil Metallicu.

Poprvý mi tak řekl Simpi, jeden z kámošů, se kterejma jsme začali ve zkušebně řezat do kytar a bubnů.

„Vypadni od těch škopků, ty vole. Nejses žádněj Lars!“

Čím častěji mě vyhazovali, tím hlasitěj jsem bubnoval. Jako Lars Ulrich, po kterým mi ta přezdívka už zůstala. Pořád ještě mám ve sklepě našeho baráku starý Sonory a občas do nich tluču tak, až přilítne někdo z nepoučených sousedů. Když mu pak otevřu, do půl pasu svlečeněj a zpocenej, s třinácti kérkama, holou hlavou a rozcuchanejma vousama, většinou mi ten randál každej z nich promine.

Takže Lars.

„Myslel jsem, že budete nějaký Skandinávec.“

Tohle mi kdysi řekl jeden z mejch klientů. To mě pobavil. Jenže tohle město je plný všelijaký svoloče z celýho světa, proto si to o mě klidně myslet mohl.

Až na to, že já jsem místní, až do morku kostí. Narodil jsem se v největší městský nemocnici a myslím, že si mě rodiče upletli jen kousek od ní, na trávníku nedalekýho plavečáku. Aspoň takhle mi to tatík jednou naznačil, a jak jsem ho znal, nemám důvod mu nevěřit. Taky nemyslím, že bych byl nějak

zvlášť v plánu, protože jsem se narodil sotva pět měsíců po svatbě. Jenže co jste tehdy v sedmdesátkách chtěli dělat jinýho? Žádný internet, youtube ani Spotify, takže lepší zábava než sex neexistovala.

To se vlastně nezměnilo doteď.

Takže Lars. S tímhle jménem si vystačíte. Když nějaká ženská potřebuje zjistit, jestli jí její starej nezanáší s jinou, ptá se po Larsovi, kterej je výkonnej a diskretní. Jindy přijde majitel krámu, že mu nějaký smrkáči už desetkrát posprejovali výlohu. A starej dobrej Lars si tam ty zmrdíky vyčihá a domluví jim. Pak si od obchodníka i podezřívavý paničky vezme honorář, vykáže ho pro finančák a všichni jsou spokojení. A teprve potom, když je takhle hezky přikrytej, může Lars začít pracovat na věcech, který ho živěj doopravdy.

Jmenuju se Lars a řeším problémy, se kterejma lidi nechtěj z různých důvodů moc chodit na světlo. Anebo ty problémy někdy naopak vytvářím, to podle potřeby těch, kteří platí. Neptejte se mě na hranici toho, co ještě dělám a do čeho se naopak nepouštím. Žádná takhle zřetelná čára neexistuje. Kromě té, kterou v duchu pořád dokola popisuju tátovi. Nedělám věci, který jsou špatný podle mýho svědomí.

Který to jsou? No, to vám takhle z fleku vlastně ani neřeknu.

Například teď ale stojím s rugerem v ruce a přemýšlím, kterému z těch tří na rozvrzanejch židlích prošiju koleno jako prvnímu.

Zrovna tohle ale není nic, s čím by se mý svědomí nesrovnalo.

KAPITOLA DRUHÁ

DORA SOLOMONOVÁ

Gold.

Všechno to začalo právě u něj. Přesněji řečeno u mě v bytě, na kterej mi Gold cinknul. Jen málo lidí ví, kde a jak žiju. Gold je jedním z nich, kromě něj jsou v obraze už jen tak tři čtyři další známí. Jenže ti zase nevědí, čím se živím.

Teda čím se živím doopravdy.

Jednoho jarního večera zkrátka slyším zvonek a za dveřma stojí Gold. Neviděl jsem ho předtím asi měsíc nebo dva, čert ví, kde byl a co dělal. A další čert ho zřejmě přitáhnul ke mně.

„Těbůh Larsi.“

Vykouznil úsměv číslo pět, kterej vždycky neomylně znamená, že chce s něčím pomoci.

„Co potřebuješ, Golde?“

„Proč myslíš, že něco potřebuju?“

Jeho ublíženej tón ho prozrazoval víc než rozšklebenej ksicht.

„Ještě se nestalo, že bys prošel těmahle dveřma, a něco po mně nechtěl.“

„Takže můžu dál? Jseš sám?“

„Kdybych tady někoho měl, ani ti neotevřu.“

Pustil jsem Golda dovnitř a nabídnul mu pití. Bylo jasné, že nás čeká obchodní jednání, a to s vysušeným krkem nikdy nejde hladce.

„Dáš si Jacka, Golde?“

„Jo. Ale jsem tady autem, takže dvojitého.“

Kdybych nevěděl, že je Gold mnohem lepší řidič s hladinkou v krvi než úplně čistej, nenalil bych mu. Jestli bude muset něco vysvětlovat poldům, jeho věc. Já osobně to s chlastem nepřeháním. Ne že bych si neuměl vyřídit sebraný papíry, ale bejvalý kolegy radši využívám k důležitějším věcem.

Dvě skleničky Jacka Danielse se ocitly na stole a v obou chrastilo pár kousků ledu. Gold usrkl a spokojeně přikejvnul.

„Skvělý.“

„Určitě jsi mi nepřišel pochválit pití. Takže?“

Poposedl si. Sepjal ruce, dal nohu přes nohu. Tak nejistýho jsem ho neviděl, ani nepamatuju.

„Měl bych pro tebe kšeft, Larsi.“

„Pro mě?“

Údiv byl na místě, Gold se totiž živil čmucháním stejně jako já. Cokoli dělám, zvládnul by většinou taky.

„Na mě je to moc velký sousto. Mám rozdělanej jinej kšeft a oba najednou nezvládnou. Ty jseš volnej?“

Jo, já v tu dobu neměl do čeho píchnout. Ne že by to vadilo, občas jsem rád za hluchý období. Něco naspořeno mám, takže nemusím vyhlížet práci za každou cenu.

„Tak povídej.“

Gold se v křesle zavrtěl, jako by seděl prdelí v mraveništi.

„Říká ti něco jméno Leo Solomon?“

„Ne. Mělo by?“

„Šedesátník, obrovská vila na kopci za městem, jedna manželka, žádný dítě. Patří mu asi dvacet činžáků, několik parkovišť, nákupák a nějaký pozemky za městem.“

Gold zmlknul a nechal na mě ten výčet majetku chvíli působit.

„A dál?“

„Ta manželka, o který jsem mluvil, je přibližně stejně stará jako on. A on by radši nějakou mladší a reprezentativnější.“

„Neznám chlapa, kterej by nechtěl totéž. Včetně tebe.“

Gold se ušklíbnul, což jako odpověď stačilo.

„On už si Solomon náhradníci našel. Jenže nejdřív je pro ni potřeba uvolnit místo. Co nejlevněji.“

No jistě, skoro bych to teď už mohl odvyprávět za něj. Romantická láska odněkud ze střední školy, budování rodinnýho hnízdečka, rozjezd firmy, společný starosti, společně probdělý noci. A nakonec i společný vrásky, který jsou ale tou nejvíc nespravedlivou věcí na světě, protože zatímco chlap s nima může vypadat vyžile, ale charismaticky, ženská jen vyžile.

Jenže když ty její vrásky pak nechcete mít na očích, jako teď pan Solomon, bude vás to stát polovinu toho, co jste spolu za celý ty roky schrastili.

A to už nechcete tuplem.

Takže začnete vyměřšlet, plánovat, motat se v kruhu, a nakonec vám dojde, že bude lepší obrátit se na odborníka. Proto jdete za někým, jako je Gold. A ten pak jde za mnou, sedí v mém obýváku a omílá historku, kterou jsem v různých obměnách slyšel už stokrát.

„O co přesně tomu tvému Solomonovi jde, Golde? A pořádně si rozmysli, jestli mi to chceš a můžeš říct.“

I Gold totiž ví, že jsou věci, který prostě nedělám. A že když se dočtu v černý kronice o kšeftu, kterej jsem odmít, ale někdo jinej ho pak vzal, nenechám si to pro sebe. To jsou moje pravidla. A jsou správný, protože jsou moje.

„Je to všechno čistý, Larsi. Ten chlap chce jen kompro.“

„Fakt?“

„Jo. Ale něco tutovýho, aby moh starou pořádně zmáčknout, a ji aby ani nenapadlo chtít z něj stáhnout kůži. Takže nejlíp video s nějakým kolouškem, řek bych.“

„A on nějakej koloušek existuje?“

„To se právě neví, Larsi. Ale nejspíš ne.“

A je to tady. Hlavní důvod, proč Gold naklusal za mnou, je ten, že v některých věcech jsem zkrátka o level vejš. Není problém vysledit a vyblejsknout starýho páprdu s mladou květinou, to dokáže skoro každěj. O něco složitější je nasadit tu květinu do postele spořádanýmu chlapovi. Ale zařídit, aby po někom vyjela ctihodná dáma, to už je vyšší dívčí.

„Co o tý ženský víme?“

Gold se zašklebil.

„Nic použitelnýho. Podle Solomona je skoro svatá. Všechno si budeš muset zjistit sám. Teda jestli do toho půjdeš.“

„Mám k něčemu takovýmu důvod?“

„Máš k tomu deset tisíc eurodůvodů.“

Povytláhnul jsem obočí, protože tady něco nehrálo. Deset tisíc bylo moc, dokonce víc než moc, což vždycky vypadá podezřele. Ovšem nejpodezřelejší na tom bylo, že by si Gold nechal utýct takovouhle sumičku.

Když jsem mu to řekl, jen se ošil.

„Za prvý předpokládám, že nebudeš hamoun a něco z toho mi uloupneš.“

Když řekl za prvý, bylo jasné, že další potíží bude následovat.

„Ale hlavně ta platba proběhne jen za předpokladu, že odevzdáš výsledky. Žádná hodinovka, nic takovýho. Tutový důkazy, tutový prachy. Nic mezi tím.“

Konečně jsem pochopil. Tahle fuška znamená náklady. Hady, auto, hotel, večeře, to všechno je potřeba zacvakat bez ohledu na to, jestli pak přitečou peníze od zadavatele. A tohle budu mít tím pádem na triku já.

Gold není blbej. Fakt ne.

Vzal jsem si den dva na rozmyšlenou. Někdy jdu do věcí po hlavě, jindy našlapuju opatrně kolem, protože mi někde něco smrdí. A tady to smrdělo, jenže podivně příjemným způsobem. Bylo to jako vůně krásný ženský opřený o zeď pekla.

Líp bych to neřek ani teď, zvláště když vím, jak blízko jsem byl pravdě.

Když jsem se konečně rozhoupal, zavolał jsem Goldovi.

„Přijď do *Exilu*. Zatím ještě sám.“

Exil je můj bar. Nemyslím tím, že je to bar, kam chodím nejčastěji. On je fakt můj, což ovšem netuší dokonce ani Gold. Ví to jedinej člověk, ten, kterej tam od rána do večera stojí za pultem. Jmenuje se Gregor, tváří se jako majitel a já jsem jeho většinovej a tichej společník. Tak většinovej a tak tichej, jak je to jen možný. Občas dokonce obsluhuju, ale všem říkám, že jen vypomáhám kámošovi.

Exil nevydělává a pravděpodobně nikdy ani nebude. Ale taky není v mínusu, takže proč ho nemít jako hobby? Někdo lítá po památkách, jinej chová sojky a já vysedávám v baru, kterej je právě takovej, jakej ho chci mít. Židle, stoly, černobílý plakáty na zdi, podlaha i hajzlíky, to všechno vypadá přesně tak, jak chci já, a ani o chlup jinak.

Ale hlavně tam vyhrává moje oblíbená muzika. Gregor si může pouštět cokoli, ale jakmile vlezu do dveří, má utrum. Jen mě zahlídne, rovnou pouští Metallicu nebo něco hodně podobnýho. Nejdřív se u toho šklebil a namítal, že nám ten virvál odhání zákazníky. Když jsem mu na to ale odsekl, že právě to mi vadí ze všeho nejmiň, protože mám rád svůj klid, tak mu nezbylo než stáhnout ocas.

Máme čtyři barový židle a všeho všudy sedm stolů. Jeden z nich stojí v zastrčeným koutě vedle pultu a permanentně je

na něm cedule *reservé*. Sedávám u něj já a občas někdo, koho pozvu.

Jako teď Gold.

„Tak jak ses rozmyslel, Larsi?“

Koukal jsem na něj a snažil se mu z tváře vyčíst něco, co by mě mohlo ještě zviklat. Ale nic takovýho jsem v ní neviděl. Ne že by snad byl jeho ksicht poctivost sama, ale to není ani ten můj.

„Myslím, že to můžu zkusit, Golde.“

Dva předchozí dny jsem samozřejmě nestrávil jen přemýšlením. Taky jsem se kouknul na zoubek panu Solomonovi. Nerad totiž dělám pro grázly.

A taky nerad dělám zadarmo, takže si vždycky nejdřív ze všeho proklepnu zadavatele. Čímž samozřejmě nemyslím, že jsem ho projel Googlem. Spíš jsem se poptal na těch správných místech. Ale nic jsem se nedozvěděl. Což bylo vzhledem k tomu, jakých lidí jsem se ptal, jen dobře.

Solomon spoluzaložil a spoluvlastnil ERE neboli Eldorado Real Estate, jednoho z lokálních hráčů na zdejším poli s nemovitostma.

Nebyl křivák, aspoň ne tak velkej, aby to pro mě znamenalo problém. Nepatřil k žádný z důležitých rodin, na který je lepší dávat si majzla. Nestáli za ním Rusáci, Arméni, Dagestánci ani rezníci z Kosova. Dokonce nestáli ani proti němu, což bylo ještě lepší. Už se mi párkrát stalo, že jsem se navezl někam, kam jsem neměl, a pak jsem nestačil couvat. Navíc jsem

se u toho musel omlouvat na všechny možný strany a já se omlouvám vážně nerad.

Než vezmu kšeft, dám si práci s tím, abych zjistil scénář, osoby a obsazení. Dělán to tak vždycky, většinou mi to ušetří řídu zbytečný námahy a trablů později. Leo Solomon byl čistej tak, jak čistej může podnikatel v realitách bejt. Jistěže nejspíš někoho vyštípál z bytu, aby ho pak mohl pronajmout draž. Určitě taky rozdal nějaký naditý obálky do správnejch kapes, udělal šméčko na konkurenci a třeba k tomu všemu ještě párkrát natáh pojišťovnu. Možný je všechno. Tím spíš to byl z mýho pohledu ideální klient, nejsem přece policajt. Už dlouho ne.

Proto jsem taky teď Goldovi mohl kejvnout na dohozenej kšeft.

„Řekni tomu svýmu chlápku, že si ho poslechnu.“

„Fajn, Larsi, já věděl, že se ti ta práce bude líbit.“

„Líbí se mi prachy, který na mě za ni čekají. Ta práce zase tak skvělá není.“

Nadechnul se, jako by chtěl protestovat, ale pak si to nejspíš rozmyslel.

„Domluv mi se Solomonem schůzku, Golde. Chci si s ním vyjasnit podmínky. Ať s sebou vezme věci, který by mi mohly pomoci. Však víš.“

Gold přikejvnul. Naše práce je nejvíc ze všeho závislá na informacích. A já o paní Solomonový potřebovat vědět všechno, co jde. Kdy vstává a kterou nohou. Jaký je její denní rozvrh.

Kde pracuje. Jak se baví. Co a kde jí. Co pije ráda a co pije ještě radši. Jestli si potrpí na šperky, na angorský králíky nebo na rychlý kola. A v neposlední řadě jaký jsou její sexuální preference, protože zrovna v tomhle může člověk šlápnout vedle obvykle jen jednou.

„Ale nejdřív ze všeho chci vědět, Golde, jak ses k Solomoni dostal ty.“

Podrbal se ve vlasech.

„Spíš ti řeknu, jak se dostal on ke mně. Znáám ho asi rok, měl drobný trable s nějakýma lidma a potřeboval jim něco vysvětlit jazykem, kterému budou rozumět. Někdo mu dal tip na mě, já mu diskrétně pomoh a on teď jen oprášil můj číslo.“

Gold nikdy nešel pro ránu daleko, to si pamatuju už z uniformy. Jenže to zároveň nebyla ani hloupá mlátička, která si myslí, že pěst je nejlepší argument vždycky a všude. Pěst je zkrátka jen pěst.

Znali jsme se dvacet let, polovinu z nich jsme se vídali skoro denně. A nejen vídali, častokrát jsme si museli krejt záda, obrazně i doslova řečeno. Každý náš malér byl společnej a to určitý vazby zocelí. Spolu jsme taky zahučeli do tý nejprekérnější situace, která může poldu potkat, a spolu jsme se z ní i dostali. Vlákali nás do pastí jeden drogový dealer, a než nám tehdy došlo, že jsme tam vlezli jak ovce na porážku, už po nás pátil ostrejma. My nakonec vyvázli bez škrábnutí, zato v něm napočítali čtyři Goldovy a tři můj kulky. Ale ve finále jsme přežili všichni, takže hotovej policejní happy end.

Goldovi bylo čtyřicet jako mně. Plus mínus. Chytřej a zkušeněj byl taky stejně jako já. Plus mínus. Jenže ho limitovala manželka a děti, zatímco já se zpovídal jen sám sobě. Žil jsem na svý vlastní triko, moje průšvihy byly teď už jen moje, stejně jako věci, který se mi povedly. Nemusel jsem nikomu nic vysvětlovat, což je podle mýho ta největší možná svoboda.

Na druhou stranu jsem si musel sám dělat večere. A často nejen ty.

„Takže zejtra, Larsi?“

„Jo, zejtra.“

„Vezmu tě k němu domů a tam...“

Občas mě napadá, že mám o Goldově inteligenci možná přece jen zbytečně vysoký mínění.

„Vezmeš mě k němu domů, aby mě tam viděla jeho stará, na který mám pracovat?“

„A jo... Takže ti cinknu, buď na telefonu.“

Jako bych na něm snad nebyl každou minutu každý hodiny každýho dne. Vyjma posledního měsíce na konci roku, kdy o mně nikdo nic neví. Ale k tomu se možná ještě dostanu.

Sešli jsme se v kavárně jednoho přeplněnýho hotelu. Bejt to na mně, nepotkáme se takhle všem na očích, ale některý věci prostě nebyly v mý režii. Aspoň prozatím.

Gold se Solomonem dorazili k mýmu stolu na minutu přesně v poledne. Nejspíš to mělo vypadat bondovsky, což byl

určitě Goldův nápad, protože ten si na takovýhle gesta potrpí. Toho jsem hned poslal o pár stolů dál koukat, jestli někdo nekouká, ale byla to jen záminka, abych zůstal se Solomonem sám. Nejraděj totiž všechno řeším mezi čtyřma očima, bez toho, aby se měl můj protějšek o koho opřít. Teprve pak většinou věřím tomu, co se dozvídám.

A taky dám hodně na první pohled. Jenže tentokrát jsem zřejmě nějak nebyl ve formě, protože kdyby jo, okamžitě vstanu a zmizím v prachu. Ten den mi ale něco vrazilo hřebíky do podrážek, zadek přilepilo k židli a celý tělo zalilo do betonu.

Teda spíš někdo než něco. Ženská, která do kavárny vešla spolu s Goldem a Solomonem a která se od nich odloupla cestou kolem baru.

Ženská, která patřila k tomu obstarožnímu seladonovi u mého stolu. Už v tom okamžiku jsem ho začal nesnášet, a to ještě ani nepromluvil. Když pak spustil svým skřehotavým hlasem, jednou provždy jsem ho nacpal do škatulky, ze který se už nedostane za všechny prachy světa.

Což ovšem neznamená, že by mi zrovna ty jeho prachy smrděly. Naopak, vezmu si je o to radši.

Ale ona... Ona! Dejte slovu sex lidskou podobu a uvidíte ji před sebou. Měla dlouhý tmavý vlasy, tvář porcelánový panenky a oči jako srneček Bambi. Už tahle kombinace dokáže rozepínat poklopce, ale přihoďte dvě zbraně hromadného ničení ve výstřihu, zadek jako pozvánku na karneval v Riu a nohy, který se táhnou snad až do pekla. Měl jsem pocit, že

její barová stolička se pod ní musí rozpustit. Protože já se rozpouštěl. A to je taky důvod, proč jsem zůstal sedět a nechal Solomona žvanit.

Kdyby tenkrát přišel bez ní, nejspíš bych se fakt sebral a vypad. Instinkt by mi napověděl, co je to za vořežpruta. Jenže na některý pudy je i instinkt krátkej.

Takže jsem jedním okem šilhal k baru a druhým na chlápka, kterej mi nejvíc ze všeho připomínal hamižnýho majitele atomový elektrárny Burnse z kreslenýho seriálu o Simpsonovic rodince. Nebo rovnou karikaturu židovskýho lichváře z libovolnýho berlínskýho plátku třicátých let.

To není nic proti Židům, jen si vzpomeňte na můj jméno. Na můj skutečný jméno. David Scholl, víme?

Solomonovi bylo jedenašedesát, začínající pleš maskoval příčeskem a voněl drahou kolínskou. Když se posadil, odložil si na stůl malou koženou taštičku nacpanou dokladama a penězma. Nejveksláčtější gesto, jaký si umíte představit! Ten člověk moh mít domy, obchodáky nebo klidně i fabriku, ale mentálně se zasek někde v roce osmdesát sedm. Koukal jsem na něj a viděl mladýho příčinlivýho vošousta, kterej udělá cokoli, jen aby přežil a aby v kasičce zacinkalo. Přesně ten typ, co nezná v kšeftu bratra a v posteli sestru.

Musel bejt k zblití tehdy a byl k zblití i teď.

Jenže u baru seděla *ona*, proto jsem si na ksicht nasadil převětivou tvář.

„S čím vám pomůžu, pane Solomon?“